

SERIEUS BEZIG ZIJN MET HUMOR!

"Als het maar leuk is!" Zo werkt dat niet. Natuurlijk, een act moet bij het publiek de suggestie oproepen dat het allemaal ter plekke ontstaat. Dat je inspeelt op een zogenaamd toevallige gebeurtenis op het podium. Maar daar gaat wel het een en ander aan vooraf. Een los idee, geboren op de fiets naar het werk. Een grap, een woordspeling. Aan de keukentafel bij de repetitie worden ze gewikt en gewogen. Van de dertig vallen er 29 af, omdat het bij de grap en de woordspeling blijft. Rond het overgebleven idee wordt door gefantaseerd. Een rolverdeling gemaakt. In de kelder met zaag, hamer en lijmtangen een attribuut in elkaar geknutseld. Op minidisk geluiden opgenomen. Pasjes uitgemeten. Aanrechtblok is zaalzijde. Reactie van het publiek!? Bijschaven. Het nummer moet groeien. En dan... eindelijk tevreden.

Serieus bezig zijn met humor!

Natuurlijk is het heerlijk om een lach op iemands gezicht te toveren. Schouderklopjes te krijgen van de organisatie. Applaus te vangen. Maar dan die reactie van een wat oudere heer na een theatervoorstelling: "We hebben een vriendin eindelijk, jaren na het overlijden van haar man, weer eens mee uit kunnen nemen. Na al die jaren gelukkig weer eens uitbundig zien lachen." Daar word je stil van.

Serieus bezig zijn met humor!

De clown, de simpele van geest. In de rolverdeling degenen die het allemaal niet door-

heeft. Die het allemaal overkomt. Weerloos overgeleverd aan de streken van de andere twee. Denkt er niet meer bij na. Zit in je rol. Tot je plotseling op het podium van een tehuis voor geestelijk minder begaafden staat. Je kijkt de zaal in, er klinken ongecontroleerde kreten. Luidkeelse reacties op alles wat zich op het podium afspeelt. Ze spelen mee. De grens tussen personage en publiek wordt langzaam flinterdun. Act afgelopen. Luid applaus en lachende blije gezichten in de zaal.

Serieus bezig zijn met humor!

Carnavalszitting. Deinende mensenmassa, zingende mensen en bladen vol bier. Aan de zaal deur wachten op de aankondiging. Door het midden van de zaal naar voren. Verwachtingsvol publiek. "Je kunt lachen met die drie." Het orkest blaast je het podium op. Dan wordt het stil in de zaal en ga je van start. Dat zit goed. De zaal reageert op alles. "Zugabe, zugabe!"

De theatervoorstelling. Een stiekeme kijk door een spleet van het doek. De zaal vult zich. Die heerlijke theater sfeer. De lichten dimmen. Liedjes, sketches. Applaus houdt lekker lang aan. In de foyer komen de reacties als een warme deken over je heen.

Serieus bezig zijn met humor!

Verpleegtehuis. Zaal deur zwaait open naar ziekenhuisbedden, beugels, looprekken, infusen. Ingetogen wandelen we naar het podium. Gerimpelde kopjes met gesloten ogen. Een kwart van de zaal slaapt al zo te zien. Vol vuur brengen we ons programma. Zacht geklap en gemompel na

een act. De verpleegsters lachen. Klaar. Terug door de zaal. De helft slaapt, we wuiven naar iedereen.

Serieus bezig zijn met humor!